

Előfizetési díj:

Egészévre 4 ft., Félévre
2 ft., Negyedévre 1 ft.

Hirdetmények:

3 hasábos petítor egyszer
9 kr., többszöri hírle-
tésnél 7 kr., Bélyegdíj
30 kr.

Nyilttér petítora 12 kr.

ZALAMEGYE

társadalmi, közművelődési és gazdasági hetilap.

A lap

szellemi és anyagi részét
illető közlemények a szer-
kesztőséghez küldendők.Bérmentelen leveleket
csak ismert kezektől fo-
gadunk el.Kéziratokat nem küldünk
vissza.

A „Zalamegyei gazdasági egyesület“ és a „Zalaegerszegi ügyvédi kamara“ hivatalos közlönye.

Megjelenik minden vasárnap.

Az iskola év végén.

A szende műzsák temploma bezáródik. Szokatlan élénkség uralg az ifju sereg táborában. Arcukon a vidámság honol. Sokan szármakat szeretnének ölteni, hogy gyors repteléssel jutathatnák az édes otthonba, hol a szerető szülők vig ölelése vár rájuk. Nem esuda! Hisz egy ernyedetlen szorgalommal betöltött év gyümölcsét mutatják fel az epedő szülőknek, kik édes mosolyval, szerető öleléssel jutalmaznak meg szorgalmas gyermeküket. Amaz ólom láb-bal szeretné lassítani lépteit s memél közelebb jut a családi tűzhelyhez: keble annál jobban szorúl. Szemlesítve hallgatja a szülők dorgálását. De a tapasztalás mutatja, hogy mindez nyári gyors zivatarként csakhamar megszűnik s pár nap mulva rájuk is a szülői szeretet melege ragyog. Emberi gyarlóságunk hozza ezt magával. Szívünkben ugyanis a gyermekeink iránti szeretetet kis időre elfojthatjuk, de — bármily elvetemedett legyen gyermekünk — ki nem írthatjuk.

És éppen ebben a túlságos szeretetben rejlik legtöbbször a ferde nevelési rendszer. Erről — amennyire egy cikk keretébe foglalható — megemlékezni alkalmasszerűnek tartjuk.

Sajnosan észlelhető, hogy napról-napra mind jobban kezd lábra kapni a társadalomra nézve legveszedelmesebb elem: a szellemi proletarizmus, amely baj legfőbb okát a rossz nevelési rendszerben, a szülőknek gyermekeik iránti túlságos szeretetében találhatjuk.

Minden áron oda törekszünk, hogy gyermekeink — tekintet nélkül arra, valjon kellő tehetséggel, szorgalommal bírnak-e — a tudományos pályára lépjenek: mert még mindig nem tudjuk keblünkben kiáltani azon félszeg hitet, hogy az iparos vagy kereskedői pályára adni gyermekeinket . . . lealázó magukra a szülőkre, a széles körű, nagy nevű rokonságra. —

S mily kínos látni az ily tehetség nélküli, vagy hanyag növendékek vergődését évről évre, osztályról osztályra! Mint izzadja ki a szülő évenként a százásokat, megfőszta attól saját

családját, csakhogy az uralgó korszellemnek engedve, utját egyengesse gyermekének a tudományos pályára. Végre a gyengéden plántált esemete azon korba jut, hogy benne is feltámad az urhatnáság vágya s míg talán előbb okos szülői vezetés mellett becsületes iparos, józan számító kereskedő lehetett volna: már maga a mohodzó állu urfi is irtózik mindeztől. Habár iskolai előmenetele a megbukás zátonyán teljes hajótörést szenvedett, kezd otthon urizálni, dolog nélkül henyeség közt egyik napot a másik után átélni s a lassanként a szomorú valóra ébredő szülők nemcsak az eddig sárba dobott nagy összeg felett sajnálkoznak, hanem méltán kétségbeesve lehetnek gyermekük jövője felett: holott valljuk be őszintén, hogy önmaguk voltak e tarthatatlan állapot megteremtői.

Itt a legvégső idő e társadalmi bajjal komolyan foglalkozni és annak gyökeres kiirtásán vállalva munkálkodni. Városunk azon kedvező helyzetben van, hogy a város áldozatkészsége s a magas kormány böles gondoskodása folytán oly tanintézetet rendelkezünk, melyben az ipari és kereskedői szak képviselve van s mindkét irányban gyermekeinket kiképezhetjük s az intézetet elvégezve gyermekeink saját erejükből magukat fenttarthatják és szülők becsületére válhatnak.

Ne szégyeneljük a munkát, mert csakis ez biztosíthatja napjainkban egyeseknek és az államnak jövőjét és jólétét! Hisz a munka és ipar azon forrás, melyből valamint az egyesek, úgy a nemzetek is egyedüli jólétüket, valódi életerejüket merítik. Ez azon szilárd kapocs, mely az egyes nemzetesaládokat a legszorosabban egybefűzi.

Mily nagy mérvben segítenék elő a szülők gyermekeik jólétét, ha azon nagy összeget, — melynek árán néhány osztályt gyermekeikkel mintegy keresztül usztatnak, hogy belőlük szellemi proletárokká legyenek, — félretéve és gyümölcsötvetve, átadnák nekik akkor, midőn mint önálló iparosok vagy kereskedők, üzletüket megkezdhenék! Mily hálára köteleznék le ilyenkor gyermekeiket, míg így a hosszas és ered-

ménytelen taníttatás közben a vagyon elkallódik és sokszor magának a családnak is anyagi romlását idézi elő.

Szíveljék meg azért jóakarató sorainkat a szülők és igyekezzenek a kor ferde irányával szakítva gyermekeiket ne annyira tudományos pályára szorítani, mint inkább belőlük iparosokat és kereskedőket nevelni! —

Nem mulaszthatjuk el ez alkalommal pár sorban a leánynevelésről is megemlékezni. — Kis körülméktől után elmondhatjuk, hogy e részben még visszább állapot észlelhető. Főterekvésünk e téren kizárólagosan a külszin, a külmáz. —

Minél tágasabb körű, de felületes ismeret nyújtása elengedhetlen kellék, mintegy megvalósítani azon elvet, hogy mindenből valamit s az egészből semmit. Jártos legyen okvetlen a csillagászatban, mert hisz a szerelem rózsás egén e tudomány viszi a főszerepet; történet, természettudomány, vegytan, gazdaságtan s a jó ég tudja, hogy még miféle tudomány nem szükséges. Zongorázni okvetlen kell tudnia, no mert a szőkefűrtű udvarló szerelmi ömlengéseit az elefántesont billentyűk által kiesalt ésbontó dallamok mellett elragadóbban tudja elfecsegni. Különféle nyelvek ismerete és tudása nélkül nem is képzelhető salonképes nő. De azután ami az életben legfőbb volna: a családias, házias nevelés, ideje korán a családi életben előforduló, különféle munkára való szoktatás . . . az teljesen hiányzik. Természetes következménye: a számtalan, boldogtalan házasság. A férj nem képes neje túlságos igényeit kielégíteni, miből kezdetben kölesönös szemrehányás, majd örökös perpatvar támad közöttük, végeredménye . . . anyagi romlás; mert köztudomású dolog, hogy a dologtalan férfi henyesége által okozott veszteséget a nő kitartó munkássága, takarékosága pótolhatja, de gyógyíthatlan bajba ejti családját és önmagát a dologtalan asszony!

Tudva, hogy a családi nevelés alapja a későbbi nevelésnek, más részt a családi nevelés vezetője, lelke . . . az anya; látva továbbá, hogy napjainkban ép a leánynevelés vesz oly ferde

„Zalamegye“ tárcája.

Az árva.

Ájálva: Tomka Géza barátomnak.

Írta: Rozgonyi György.
(Vége.)

Egy napon Ecsedy örömtől sugárzó arcával lépett be Iza szobájába, kezébe egy újság lapot tartva, melyet Izájának nyújtott át e csavakkal: „Olvasd csak Izám!“ Iza a következőket olvasta a lapból: „Virányi Béla fiatal zongora-művészünk a napokban lépett fel a főváros főrangú helygyei által az országos vörös-kereszt egylet javára rendezett hangversenyen. A kitünő tehetségű fiatal művész szabatos, minden tekintetben kielégítő játékával egyszóvalán elragadta a műértő közönséget. Taps és virágözön fogadta a lelépett művészt.“

Tán nem csalódunk, ha azon biztos reményt tápláljuk, hogy benne a hazának egyik leendő jelesét üdvözölhetjük. . .

Mikor Iza elolvasta e sorokat, reszkető kezéből a papír kihullott. Csak nagy megeröltetésbe került, hogy atyja előtt örömben zokogásban nem tört ki annak diadala felett, kit annyira szeret.

Ecsedy szemébe is könnyek szivárogtak. Tán elgondolta magában: miért nem adta meg neki az ég még azt az egy örömet, hogy leányát annak a derék ifjunak az oldalán láthatná. Azonban e gondolatnál esüggeden hájtá le fejét, mert lehetlent kívánt.

Az említett örömdetes esemény után pár hónap mult el, midőn egyik napon Béla sürgőnyt kapott.

Valami előérzettel megkapatva, remegve bontotta fel a borítékot, s fájdalmas meglepetésére ezeket olvasá: „Remegek a bekövetkezendő esapástól. Atyám halálosan

beteg. Önt óhajtja még egyszer látni. Ha szeretett atyám kérése kedves ön előtt, úgy egy perczet se késésk. Híve: Iza.

Béla szemei elhomályosultak, fejét szédülmi érezte, midőn átfutotta e sorokat. Azonnal utra kelt.

Mire megérkezett, Ecsedy már élet és halál között lebegett; de még annyira eszméleténél volt, hogy a belépő Bélát megismerte.

„Megjöttél? Isten hozott Bélám!“ mondá suttogó hangon Ecsedy. „De nehezen vártalak! Új ide ágyam mellé, sok beszélni valóm van veled.“

Béla oda ült a nehéz beteg ágyához. Ecsedy ez után kezével intett a szobában lévőkhöz, hogy hagyják őt magára Bélával.

Bélám! Kedves gyermekem! érzem, hogy óráim meg vannak számlálva, azért ide kívántalak, hogy életemben még egyszer láthassalak.“

Ezután sovány aszott kezével vánkosa alá nyult, s oman egy lepecsételt levelet vont elő.

„Ezzel tartoztam neked“, ugymond, a levelet átadva Bélának.

„De csak akkor bontsd fel, ha már nem leszek! Most pedig az ég áldjon meg kedves gyermekem! Jöjj, had illesselek utolsó esókommal!“

Ecsedy megcsókolta Bélát és lankadtan hanyatlott vissza vánkosaiba. Sápadt arca egy pillanatra felderült, s elhaló hangon ezeket suttogá: „Most már nyugodtan halok meg!“

Pár percig még hallható volt lassú, nehézkes lélekzete, s ez után az is megszűnt. Béla felfogta a beteg fejét, s karjai közt leheté ki életét. Oda borult a halottra, s esőkjával árasztotta el azokat a jéghideg kezeket, melyeknek ő annyit köszönhetett. Ez után egy félreeső szobát keresett fül, s azt magára zárva felbön-

totta az Ecsedy által átadott levelet, melynek tartalma ez volt:

Kedves gyermekem Bélám!

A titkot, mely származásodat eddig fedte, nem akartam síromba vinni. Atyád, kit nem ismertél, én voltam. Boldogult anyádat, kit hosszú útjában most már én is követek, szerettem forrón, igazán, de a szerencsétlen körülmények nem engedték, hogy egymáséi lehessünk. A szerénység véletlen, mely összehozott veled, alkalmat nyújtott, hogy hibámat, mely anyád számára a szegényt szerzte meg keserű osztály részül, rajtad jóvá tegyem.

Ugy neveltelek mint gyermekemet, mert az is voltál. Később midőn Izám és a köztel szövődő gyengéd viszonynak nyomára jöttem, siettem atyai kötelességemet teljesíteni, míg mindkettőtökre veszélyessé nem vált. Fájdalom, ő sohasem lehet nőd! Hogy miért nem, azt most már kitalálhatod. Atyád voltam, s felhatalmazlak, hogy ezentul nevetem viselhesd. Kiszzenvedett testemet pedig Margitot mellé temessétek; ha e földön nem lehetünk egymáséi, legyünk a sírban. Isten veled gyermekem! Ha még hibásnak találsz boesáss meg és imádkozzál atyáért!“

Leírhatlan a meglepetés, melyet e levél olvasása Bélán előidézett. A levél merev újjai közül kihullt, s göresösen támaszkodott az asztalhoz, ezeket suttogva magában: O atyám! Nagy ég, mily fájdalmas leleplezés! Iza! Iza! Mi boldogtalanok! Feledjük egymást, hiszen egymáséi soha sem lehetünk, mert egy atyának gyermekei vagyunk. . .

E fájdalmas kifakadás után halk zokogás vett rajta erőt.

Ecsedyt nagy szomorúság közt temették el. Temetés után Béla azonnal bucsút vett Izától, ki előtt meg-

irányt, melynek káros hatása legjobban észlelhető lesz az utódoknál: mindezek figyelembe vétele mellett itt volna a végső idő ezzel komolyan foglalkozni s főtörekvésünket oda irányítani, hogy leánynevelésünkkel a külső mázt vessük el és igyekezzünk leányainkat ideje korán munkásságra, takarékosra és családiasságra hozza szoktatni; mert csak ott lehet valódi boldogság, hol a nő folytonos munkásság közt családjának szenteli életét, hol a nő előtt legszentebb hely a családi otthon s igyekezzik ez érzelmeket gyermekeibe is becsépegetni. —

Krób Pál.

Mély megilletődéssel vettük a megdöbbentő és leújtó hírt, hogy Krób Pál, Zalamegye ügybuzgó és fáradhatlan munkásságú tanfelügyelője, f. hó 27-én este 9 órakor szélhűdés folytán hirtelen elhunyt.

Benne egyike veszett el azon tanfelügyelőknél, ki mint a népnevelés terén évtizedeken keresztül működött tanfelfűti, igazi hivatottsággal, lankadást nem ismerő buzgalommal működött tanfelügyelői állásában. A tanítónak valóságos atya vala. Ritka becsületesség, páratlan igazságszeretet honolt nemes szívében. Spártai egyszerűség, igazi nyíltság jellemzők. Hű férj, gyengéden szerető atya vala.

Életrajzi adataiból közöljük a következőket: Született 1826. év december hó 11-én Uj-Verbászon Bács-megyében, hol atya hely. hitvallású néptanító volt. 1847. tanévben segédtanító lett atya mellett s mindjárt tanítóskodásának második évében a tisztán németajkú tanulókkal elkezdte a magyar nyelv oktatását és szép sikert mutatott fel e terén: 1847. év tavaszán Uj-Verbászon rendes tanítónak lett megválasztva, honnan 1853-ban a nagy-harsányi reform. magyar egyház előjárói hívták meg tanítónak, honnan 1871. év december hó 7-én Zalavármegye segédtanfelügyelőjévé, az 1876. évi szervezés alkalmával pedig kir. tanfelügyelővé lett kinevezve.

Mint nagy-harsányi tanító élénk részt vett a tanító egyesületek működésében, egy időben a „Pécsi Tanító-Egylet”-nek elnöke, az azon időben fennállott megyei iskolatanácsban a tanítók képviselője volt. Kiváló figyelmet fordított községe művelődésének előmozdítására, mi végből ott olvasó kört és dalárdát alakított, mely egyesületek mindegyike gazdag könyvtárral rendelkezett. A vezetésre allati dalárda a négyhangzatos énekülésben oly szabotosságra vitte, hogy Harkányban a fűrdőéval alatti hangversenyt rendezhettek az egyet könyvtára javára, mely alkalommal a tisztán földművesekből álló dalárda által előadott szavaltokat és dalokat a közönség a legnagyobb érdeklődéssel hallgatta és teljes elismerését fejezte ki.

Az 1868. évi XXXVIII. t. c. élethe lépte után a nagy-harsányi iskola községévé nyilvánítván, addig élvezett fizetését a törvény félremagyarázása folytán reducálni akarták, mely törvényellenes eljárás ellen a boldogult férjassal nyíltság, szívós kitartással küzdött, s ebből származott az 1870—71. évben oly nagy port vert „nagy-harsányi ügy”, mely az országgyűlésen is megfordult. Kitartásának sikerült az igazságot győzelemre juttatni és néhány fondorkodó ellenségét elnémíttatni.

A család által kiadott gyászjelentés: Aholítottak mélyen szomorodott szívvel jelentik teletjethetetlen férj- illetve testvérjüek, atyjuk, nagyatyjuk és ipjuknak, Krób Pál-nak Zalamegye kir. tanfelügyelőjének, f. hó 27-én esti 9 órakor életének 58. boldog házasságának 37. évében, szélhűdés következtében történt rögtöni gyászos elhunytát.

A boldogultnak hült tetemei f. hó 29-én délután 6 órakor fogtak a hely. hitvallás szertartásai szerint a helybeli róm. kath. temetőbe örök nyugalomra tételni. Zala-Egerszeg 1884. június hó 28-án. Aldás és béke lengjen a dícsült porai felett!!

Ozv. Krób Pálné szül. Theisz Krisztina mint neje, Zsófia férj. Sauer Károlyné, Korbai (Krób) Károly, Rofejthetetlen volt Béla e rögtöni távozás.

Könyörögve tartóztatta, hogy ne hagyja magára a szomorúság napjaiban. Béla elfogultságában egy hangot sem tudott mentéggére kimondani, hanem elővette Ecsedy levelét és átadta Iznak.

Iza áttutván a sorokat, arca elszápadt, egész testét remegés futotta át és eszméletlenül rogyott le. Béla karjaival fogta fel, s oda vezette a pamlaghoz.

Mikor felocsúdott, így szólt Bélához: „Ó én boldogtalan! Tehát öntől is meg vagyok fosztva?”

„Igen Iza! mi nem lehetünk egymáséi. Feledjük el egymást. Bár szívemet érzem megszakadni, de kénytelen vagyok meghajolni a kényszerűség hatalma előtt.” mondá keserűen Béla.

Erzékeny búcsút vett a gyászborult leánytól, s visszatért a fővárosba.

Iza teljesen elvonult a világ zajától s a gyászt, melyet felöltött, soha sem vetette le többé. Két nagy halottját gyászolá vele: atyját és szerelmét.

Vérző szíve a vallásban és a szegények gyámoltatásában keresett vigaszt.

Ez évet váltott fel, s Béla minden esztendőben egyszer, Ecsedy halálának évfordulatján felkereste Izát. Ekkor kimentek ketten a temetőbe, s gyermeki szívök forró könnyeivel áldoztak édes atyjok emlékezetének. Iza ezután a jövő évig ismét egyedül maradt.

Bélát a hír szárnya magasra emelte. Ünneplést művészt lett, ki előtt ragyogó termek ajtóit nyiták meg, hol fényt és pompát vette körül. Igézó szemek, ragyogó arcok mosolyai intettek feléje. De mind ezen káprázató fény és pompát elhomályosított egy kép, mely ott élt szívében, s e kép Izáé volt.

zália férj. Jausz Frigyesné testvérei. Bajó Sándor Katona Pál vejei. Krób Zsuzsanna férj. Bajó Sándorné, Róza férj. Katona Pálné, Lajos, Pál, Gyula, Tinka, József, Károly, Vilma, Matild, Dezső, Gusztáv gyermekei. Bajó János, Ilona, István, Róza, Katona Jenő, Zoltán, Ilona unokái. —

A helybeli népiskolák tanestületei mindjárt a leújtó hírt vétele után közös tanácskozást tartottak, hogy testületileg kifejezést adjanak a megye tanítóit ért vesztés felett s egyúttal a részvétel kifejezését célzó intézkedéseket egyöntetűen fogantossák.

A népoktatási intézeteken gyászlobogó hirdeti, hogy a tanügynek megyénkben halottja van.

Legyen könnyű a föld sírja felett és a kiküzdött földi lét után nyerje ott fenn az égek honában méltó jutalmát! —

Zala-Egerszeg, 1884. június hó.

Tekintetes szerkesztő úr!

A „Zalamegye” 25-ik számában tekintetes Farkas Dávid képviselő úr a választó polgártársaihoz intézett hazafias és lelkes sorában arról is tesz említést, miszerint a függetlenségi párt elvében is meglevén a zsidókérdés megoldására vonatkozó programmpontja, az antisemita párt annál inkább szükségtelen, mert a zsidóság minden esetre hitágazatai közé felfogja venni azt, hogy „szeresd felebarátodat mint önmagadat”, a mivel is a zsidókérdés meg lesz oldva.

A zsidóság azonban a szeretet e parancsát nem fogja felvenni. — Ki is lehetné komolyan, hogy az a zsidóvallásban eddig csakugyan hiányzott volna?

Edes jó Istenem! Negyedfélezer év nem esékélyesség. — Elfelajthette az emberiség nagy része, hogy éppen — a zsidóságunk hitágazataiban való felvételre ajánlott mondat kivállóság zsidóvallási, azaz ó-testamentomi parancs, ha a Pentateuch nem tanuskodnék mellette.

Elmondom — mert engem XI. Kelemen „Unigenitus” bullája, mely szerint a biblia olvasása tilos, nem köt, — elmondom tehát, hogy az említett felebaráti szeretetről szóló parancs oly régi, mint a zsidóvallás, mert Mózes volt az első, ki azt parancsolta: „szeresd felebarátodat mint önmagadat.” Tette pedig azt már negyedfélezer évvel ezelőtt, III. könyve, 19. fejezet, 18 versében.

Másfélezer év lefolyása után ezen parancsokat az ó-testamentumból átvittett az új-testamentumba is; így például Mark evangélista: XII. fejezet 31. szakasz. Máté evang. XXII. fej. 39. szak., János evang. XIII. fej. 34. szak., Pál a rómaiakhoz írt levele XIII. fejez. 9. szakaszában és mások által is.

A felebaráti szeretet alapján tehát a zsidókérdés meg volna oldva, de a zsidóknak ezen hitágazatot újból felvenni — miután már úgy is meg van — szükségtelen; ép oly szükségtelen, a milyen káros hazánkra az antisemitizmus és a milyen felesleges a függetlenségi párt programjában a zsidókérdés.

Maradok hazafitúi tisztelettel:

Dr. Graner Mihály.

Megyei élet.

A megyei központi választmány részéről a következő hirdetemény lett közzételve:

Az országgyűlési képviselők választásáról szóló 1874. évi 33-ik törvényeikk némely intézkedéseinek módosításáról alkotott 1876. évi XVIII-ik t. c. 2-ik §-a értelmében közhírré tétetik, miszerint a megyebeli választókerületek összes választóinak 1885-ik évre összeállított ideiglenes névjegyzékei Zala Egerszegben a központi választmány székhelyén a megyei irodában, ezen kívül az egyes város, nagy községek és körjegyzőségek saját választóinak ideiglenes névjegyzékei Nagy-Kanizsa városában és az illető nagy községekben a községházán, kis községekre nézve pedig a körjegyzőség székhelyén folyó évi július hó 5-től 25-ig lesznek közzemlére kitéve, hol is a névjegyzék ezen idő alatt naponként reg. 8 órától déli 12 óráig a községi előljáróság egy tagjának jelenlétében mindenki által megtekinthető, s délutáni 2 órától 6 óráig lemásolható; — ezen ideiglenes névjegyzék ellen saját személyét illetőleg bárki felszólalhat, ezen kívül mindenkinek jogában áll azon választókerületben, melyhez tartozó valamely község névjegyzékébe felvételt — bármely jogtalan felvétel vagy kihagyás miatt a névjegyzék ellen felszólalni; a névjegyzék kiigazítása iránti kérvények (felszólalások) írásban és pedig a névjegyzék nyilvános kitételét követő 10 nap alatt vagyis folyó évi június 5—15-ig adhatók be és egy beadványba több egyénre vonatkozó felszólalás is foglalható; — a felszólalásokat mindenki megtekintheti, s azokra folyó évi július hó 16-tól 25-ig bezárólag mindenki — ki a tennetiek szerint felszólalni jogosítva van — minden beadványhoz külön írásban észrevételeket nyújthat be; — valamint a felszólalások, úgy az azokra tett észrevételek a megyei központi választmányhoz intézendők, és a szükséges okiratokkal felszerelve azon város vagy község előljáróságánál, melynek névjegyzéke ellen a felszólalás történt, kisközségekben pedig az illető körjegyzőnél nyújthatók be.

Ezen hirdetemény minden egyes községben a községi előljáróság — Nagy-Kanizsa városában a t. városi tanács által szokásos módon azonnal közzé teendő.

Kelt Zalamegye központi választmányának Zala-Egerszegben 1884. évi június hó 24-én tartott üléséből. Kiadta: **Hanty Károly m. k.** a m. kp. jegyzője.

A Zalamegyei gazdasági egyesület hivatalos „Értesítője” 187/1884.

Értesítés.

A múltgi földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszter ur 57790/1883 sz. a. ezen egyesülethez a következő értesítést intézte:

Tekintettel arra, hogy a vértetű (Schisoneura lanigera), mely az egész Nyugat-Európában, különösen pedig Németországban a gyümölcsfákon és számos faiskolában

is nagymértékben el van terjedve, s ott, különösen az almafákban, melyeknek legnagyobb ellensége — noha kivételosen körte- és birsalmafákon is előfordul — évenként nagymértvű pusztításokat okoz, — Magyarországra való behurcoltatása esetén a hazai gyümölcstermelésnek is nagy kárt okozhatna; indítatva érzem magamat az érdekelt gyümölcsfatermesztőket a fenyegető veszélyre figyelmeztetni, s óva inteni arra, hogy külföldről, különösen pedig Németországból gyümölcsfákat, főleg almafákat hozatalától úgy a saját érdekük, mint a közérdek szempontjából is tartózkodjanak; a mennyiben pedig ez el nem lenne kerülhető, a hozott csemetéket elültetés előtt a legnagyobb gondtal tisztogassák és desinfiálják.

A fertőtlenítésre legcélszerűbb egy 50 gr. fekete szappan, 100 gr. kozmaszesz (amely alkoholt, Fuschöl), 200 gr. borszesz és 650 gr. vízből álló keveréket használni s a csemetéket és oltó galyakat azzal gondosan bekenni.

Budapestben 1884. évi április hó 21.

Szűchenyi mk.

Hitelül:

Szigethy Antal mk. titkár.

31—58/1884.

Értesítés.

A múltgi földművelés-, ipar- s kereskedelmi kir. miniszterium 10056/1884. sz. a. megküldvén azon szőlőfajok jegyzékét, melyek az egyes borvidékeken természetesen legalkalmasabbak, érési idejükre, művelési módjukra úgy a talaj fekvésére mint minőségére osztályokba sorozva, — ez a „Balaton mellett” úgy a „Zala-Vas-Sopron vidék”-re vonatkozólag közzé tétetik.

Magyarázó utmutatás

az ország egyes borvidékei számára ajánlható szőlőfajok jegyzékéhez.

A világkereskedelemre szánt boroktól egyáltalán mint főföltétel azon tulajdonság kívánatik meg, hogy azok az egyes vidékeken mindenkor egyenlő jelleggel s évről évre legalább is hasonló minőséggel bírjanak. Hogy ez eléréssék, főszly fektetendő arra, hogy minden borvidéken csak néhány s oly szőlőfajok kiválasztására és nagyban művelésére szorítkozzanak a termelők, a melyek azon borvidék borának jellegét s hasonló minőségét a kielégítő mennyiség mellett biztosan megadni képesek.

A világ összes borpiacait Franciaország csak úgy volt képes megnyerni és meg is tartani, hogy évtizedek óta tapintatosan és dícséretes körültekintéssel válogatta meg azon néhány szőlőfajt, a melyek minden egyes borvidéken a nagyban művelésre kiválóan alkalmasak és ezek művelése mellett állhatatosan meg is maradt. Nem zárták el azonban ez által magukat a francia bortermelők a haladástól sem, mert lassankint egyes régi fajokat oly új fajokkal cseréltek fel, melyek boruk minőségének emelésére alkalmasoknak s valamely régi tajnál minden tekintetben előnyösebbnek mutatkoztak.

Csakis innét lehet az, hogy a médoc vagy a bordeauxi bor — természetesen feltételezve a racionális pincekezelést — a világ bármely borpiacán is hasonló jelleggel és minőséggel bír. Hasonlót látunk Spanyolországban s Németországban, a Rajna mellékén, sőt még Olaszország oly borvidékén is, hol finonabb, kiváló jelleggel bíró — és nem kölcsönös, olesó borok előállítására képezi a bortermelők főcélját.

(Folyt. köv.)

Helyi, megyei és vegyes hírek.

Lapunk jelen száma az évnegyedben utolsó levén, tisztelettel felkérjük t. olvasó közönségünket az előfizetés mielőbbi megújítására, akik pedig az előfizetésel hátrálékban vannak, azokat a hátrálékos összeg beküldésére kérjük. Akik lapunkat továbbra jártni nem akarják, sziveskedjenek azt egyszerűen a lap visszaküldésével értésünkre adni, hogy így a további költségtől megkímélve legyünk s az új évnegyedben nyomtatandó példányok száma felől kellő tájékozást nyerhessünk.

A lap kiadóhivatala.

A zala-egerszegi ipariskolánál az iparos tanonok vizsgálata f. hó 29-én tartatik meg a következő sorrendben: délelőtt 11-kor az I. és II. osztályban, d. u. 2 órakor az előkészítő osztályban. Felkértem az inast tartó iparosok, hogy inasukat a jelzett időre a vizsgálatra elküldeni annyival is inkább sziveskedjenek, mert bizonyítványt csakis a vizsgálaton megjelent iparos tanonok kapnak.

A zala-egerszegi ipartanodai bizottság f. hó 29-én délután az ipariskolai vizsgálatok befejeztével ülést tart, melynek kizárólagos tárgyát az ipariskola mikénti fenntartása ügyében a városi képviselő testülethez intézendő memorandum tüzetes megbeszélése képezendi.

A zalamegyei tanszermuzeumi bizottság tolyó 6-évi június havi rendes ülése határozata értelmében tisztelettel felkérem mindazon urakat, kik a gyűjtőivet eddigéig vissza nem küldötték — sziveskedjenek azokat mielőbb hozzám juttatni, miután az augusztus havi általános tanító-testületi gyűlés elé adandó kimutatás illetőleg elszámoláshoz ezekre szükségünk van. Kelt Zala-Egerszegben 1884. június 26. Balassa Benő titkár.

A zalamegyei tanszermuzeum részére Muzsik Ferenc úr 12 drb. 6 frt értékű könyvet küldött be, melyért a nemes adakozónak hálás köszönetet mond a tanszermuzeumi bizottság nevében Balassa Benő titkár.

A zala-egerszegi szegénygyermekkerácsonyfa egylete által f. hó 22-én tekeversenyvel egybekötött táncmulatság, dacára az egész napon át uralgott borús időnek, szépen volt látogatva és mint halljuk, a mulatság tiszta jövedelme a 60 forintot meghaladja.

